

65 ... گان گان نہوہ  
... کہریم کا کہ

یا دہوہری . . .

70

پیری سوارچاكان له وښه پوهه څخه پيدا زړ له قهلات ده چوو، ده چوومه  
هر كو، لږم ديار بوو، هيچ ديوار و بهرزيه ك بزيان نه ده كړد،  
بڼه دواي كڅي وي دهسكاري گرانپه كم كړد و بڼ څم ده گوته وه:  
قهراتي هولو لږ پام دا پڼه

قهرا تم رووخوا ، پا ڊهه به ڪڍو

که‌ویار و فازیل رځانه و کچه‌کي پلکه شایه‌ر و کوټي شه‌که‌راتفرځش و کچه‌کي حه‌مه‌د مه‌ستان و زړیدیش له منیان بیست و ده‌یان‌گوته‌وه، خو نیوه‌دځري دووه‌می باران بارانه‌م هر ته‌واو گڼی‌بوو، له سهر کت‌بی قوتا‌بخانه وام نووسی‌بوو:

## باران بارانه، هه‌ور و بارانه

با پیرم رایی ما مان وانه

وه بیرمد مام-ستاکی ما له بن تانکی نازانم چان چاوی که و ته سهر  
ئه و دره، کت-به کهی له دهستم وهرگرت، ملم هاویشته وه ناو یهک و  
خام کورژکرده وه، هه و که زله ده وه شاند، ئاخر نه ده بوو کت-ب  
پیسکه یین، پرسی:

+ با پیرت مردووه؟

— به □□.

+ له مـ څه؟

— نه خبر.

چاوه ۛۛۛۛ زللم، گوتی:

کوټم، ما به کچی با پیر وټران ناب، وټران نه که رهشکوهه، شتټکیدی بنووسه .

ټـځـه يـه ش لـځـپـنـه د ا م ، د ه مود ه س ت ( م ا ځ م ا ن و ځ ر ا نه ) م ر ه ش کړ د ه و ه ، د و ا ت ر ه ر ( د ه س ت ل ځ ک ب ه ر د ا نه ) م ل ه ج ځ ي د ا ن ا ي ه و ه ، ټ ه گ ر گ ه ي ش ت م ه گ ځ ځ ا نه و ه ي س ه ر ب ر د ه ي ( خ و ځ ن د نه و ه و ن و و س ي ن ) د ي ا ر ه م ه م و ز ي ن ي خ ا ن ي ي ه ک ه م ک ټ ځ ب ه خ و ځ ن د ب ځ ت م ه و ه ، ( ب ا پ ي ر م ر ځ ي م ا ځ م ا ن و ځ ر ا نه ) ش ي ه ک ه م ن ي و ه د ځ ر ه ن و و س ي ب ځ ت م ، ز س ت ا ن ي س ا ځ ي ( 1975 ) ه ب ه و ز س ت ا نه ت و و ش ه ، ب ه و ز س ت ا نه ب ه ر ځ ه ه و ر و ب ه ش ه و س ا ي ه ق ه ش ه ځ ل ه چ ي ا ک ا ن گ ه ر م ه ، ک و ځ ه ک ي پ ي ر خ د ر ل ه ش ي ع ر ځ ک ي د ا گ و ت ي و و ي :

شه هاند گهرمه، سه فین به فر ناگر.

حه مه د مهستان شیعر کی ئه و کو هی پیر خدری کردبووه گ رانی، له مهستبووندا ده یگوته وه، وا ک تایی پ ده ه نا:

شه دوا یی نایه

تا دنیا دنیا یه

شه دوا یی نایه

شه گهرمه و کس نازان که نگ دوا یی د و به کی لادا ده شک ته وه، به قسه ی هه ند ک ب ت، هه ردیت ش ش سهرکه وت، پ شمهرگه گه یشته وه هه ول ر و عاره بی تا بن به غدای هه ب ی، ژنه جوانه شه له که که زوو ده هاته ما مان و شه وانیش ده مایه وه، ده یگ:

م رده کهم نامه ی ناردووه، ده : به و زووانه حوکه مت مل دها و به حوکه میزاتیه وه دینه وه.

ههرچی پیاوه که ی بن سه فین یه ده یگ ت:

ش ش کهر کی ب نه کر ته ه ستر، حوکه میزاتی پ وه رده گیر!  
ئه و پیاوه، پ شمهرگه کهر کی ل ده خوازن، به م ئه و داوای ه ستر ده کاته وه، پ ده ن:

کهرمان ل وه رگرتووی، ب چی ه ستر؟ کهر ده ب ته ه ستر؟!  
پیاوی بن سه فین له وه م ی ئه و پرسیاره ی وای وه م امدابوونه وه.  
به قسه ی م ردی ژنه ده لینگ س ره کهش ب، ئه و ش ش شه سهرناگر، دایکم وا وه م ده داته وه:

ئه و شوعیانه قسه ی باش به زاریاندا نایه.

من قسه ی ژنه جوانه شه له کهم به د بوو، ئاخر پیری سوارچاکانیش ههر ئه وه ی ده گوت، ئه دی دنیا ب زه نگال له پ یان نیه! بایم چ نا، به م له سیمایه وه دیاره ه نده ته مای به ش ش نیه، نه ک ش پ ناچ ه یج ته مایه کی به دنیا ما ب، ئه وه تا رد نی پتر به رداوه ته وه، که م کیش کوو ب ته وه، ت نه گه یشتم ب وا کتوو پ! تا چه ند ر ژ له وه و پ ش له ر ی قیت قیت ده یی! ه نده ی مناره ی چ لیش لاریت له به ژنی نه ده دی، بایم ته واو داکه وتوو، ئه و پیاوه بار کی ز ر قورسی به ک ه وه نه ب، وا دانا که و، چ ن وا چه می! ئاخر به شایه دی گه ه و که سوکار ه ز و زاخی هفت پیاوی ت دایه، به ته ن فهرده گه نم بارده کات، له عهرده وه بل ک ب سهر بان هه ده دات، کیسه چه مه تن به ده ست ک هه ده گر، ده ن: له درو نه له دانه ر ژ س چوار جار پشتی قیتده کاته وه، له ز ران ههرگیز پشتی به عهرده نه که وتوو، له ده ستشکاندنه وه ش کس ل ی نه برد ته وه.

باری ئه و جاره ده ب ز ر قورس ب، من ده م ههر ده ب باری خه می پیری سوارچاکانی بابی ب، وا پشتی کرد ته که مه ی گ چان، یاخود خه می نه بوونی، ز ر جار له زاری ویم بیستوو:

چ وهك نه بوونی نیه، پیاو به نه بوونی له كورتی دهدا.  
 بهام داخو ئمه وا نه بووین، بایم وا كوو بتهوه؟!  
 خه می پشته بایمه، تا له چاو بزر ده ب، چاوم له سهر پشته تی، له  
 دوور دهرده كهو تا ده گاتهوه سهر دهرگای حهوشه چاو له ریشنی  
 هه ناگرم، ئای ساق كهشی خوار بتهوه، له خودا ده پا مهوه:  
 خودایه، پشته بایم راستكهوه، با ساق در ژه كهی راست بتهوه.  
 وه بیرمد، له بیرمنیه كیه یان بوو، گتی:  
 ده زانن بایم له ما قیت قیت دت و ده چت، پی له حهوشه ئاودیو  
 ده بت، كوو ده بتهوه!

كوو وه یه؟ ناب وا ب! به دزیه وه له بایمی ناو حهوشه و ما  
 ده وانم، به خودای وایه و واتریش، باشه من چن تا ئستا ههستم  
 بهو جوایه زیه نه کردوو، بایمی دهر و بایمی ژر، له ریشتن و  
 بهژن نهك ههر برا ئام زاش نابنهوه، خم پنهگیرا گتم:  
 بابه، له دهر كوو ده بیهوه؟

بایم دوا یوهی ههری له وه رگرم له كن كهس وا نه م، پیگوتم كه له  
 ترسی حوكمهت خای پیرتر نیشاندهدات، ئه گهر وا نهكات دوور نیه  
 بیگرن، لهو سه روبه نده چه ت سهرناس به نهانی هاتب وه ناو شار،  
 شهو دوو مایه وه، عهیش کی به مندا کی ساواوه له مای ئمه  
 به جه هشت و خای ریشته، له بیرمه گتیه بایم:  
 دهر و ش، ته مهنی ت لهوه سهرتره، ئینزیبات داوای تهسكه ره و  
 مهسكه رهت له بکهن.

بایم گتی:

بو عسی پیرو شت ناس، ههر كهس قیت بهر دا بوا و تهسكه ره ی  
 تهواو نه ب، رایده پچ، بابیشم نه ماوه به بزن دهویان چهو ر بکات و  
 چاویان بنووسن.

عهیشك ده ته بایم:

+ بابه، له بزنه کانی بابت چه ند سهرت بهر كهوت؟

- دوو بزن و گیسك.

+ به راستمه، به راستی ب.

- كچم، وهك گوتم، ئه وه تن له هره كه.

دیاره پیری سوارچاكان دوا یوهی هاته شار هه ند بزن ی به نیوه یی  
 دابوو ه چه ند كهس، عهیشك به چه په ك له سهری خای دهدا، ههزار  
 سو ندی ده خوارد به لای كه می ده ب سهد سهری بهر كهو، ده یگ:

(...) دزیویه تی، ب سهری، له یوه رگروه.

بایم ده:

كچم له سهر خ به، ده زانم بزنه كان زر بوون، بهام له قسان: هه ندك  
 گورگ خواردی، هه ندك تا نان بردی، هه ندك ته یاره كوشتی، ئه و شهش

حه فت سهره ماوه تهوه.

بهو قسانه پدهكهنی، زهرهوهی لهگه بابی دا، له مافی خئی خیش نه ب، باب گوئی نه دای و گوتی؛  
ئهگهر واشی کرد ب، من گهر دنی ئازاد دهكهم، هه قیشم له خوا نیه چی له دهكات.

دایکم به ددان چیرکردنهوه؛

دهك مار به گهر دنیهوه بدات، خوايه تیراوهی له ب، مگه له بزنهكه لهی بین به عیزرائیل و..

بایم له سهرخ و به نهرمه پكه نینهوه؛

من ئه و سه سهرهشم وهرنه دهگرت، بهام ب ئینزیباتم داناون، له باتی تهسكه ره دهیاندهم.

بایم تهسكه ره ی تهواو نیه، خئی ده: لهوه تهی گه یشتوو مه ته ته مه نی سهربازی له حوكمهت قاچاخم.

ئهو بابهی من له پش سینه ماش هات ته ههول، زهری ته مه نی له شار بهر کردووه، له وه رزی درو نه و جخین چ تهوه گوند و یارمه تی پیری سوارچاکانی داوه، ئهوجا سهربازیشی نه کردووه، پیری سوارچاکان خیش ب، خیش نه بچه ته سهربازی.

پیری سوارچاکان زوو گوتبووی، تا من له ژیان بم کو هکانم ناب جلکی حوكمهت بکه نه بهریان، چه کی حوكمهت بکه نه شانیان.

ههر جار پیاوی حوكمهت هاتب نه دووی کو هکانی، چه ند سهر بزنی کی داونه ت و ئهگهر بشیان نه چوو ب، ههر خئی لهی ک یونه تهوه، ئیدی چاوی نووسانندن و زاری قه پات کردوون و گه او نه تهوه و تا ماوه یه کی باش نه هاتوونه تهوه، له ههر کو کو هکانی تووشیان به تووشی پل یسهوه بووبی، پیری سوارچاکان به چه ند سهر بزنی کهوه ئاماده بووه و کو هکانی رزگار کردووه، بایم بهی گه اینهوه؛

من به کی تایبه تم هه بوو، پ له پاره ی بایم، ناوم لهو به کهم نابوو، به کی حوكمهت، ئاخر ب پیاوی حوكمهت دامنا بوو، بایم پ یگوتبووم: کو م ئهگهر له جیهك تووش بوویت و من درهنگ گه یشتم، بهو پاره یه چاویان بنووس نه و خت قوتاربکه.  
بایم ده:

له برسا مردبام، درهه م کم له به کی حوكمهت دهر نه ده نا، ههر کات ده چوو مهوه گوند و پاره کهم ده دایه وه بایم، ده یگوت: کو م، ب هیهت لهی خهرجنه کردووه؟ ده مگوت: تووشی حوكمهت نه بووم، ده یگوت: ده زانم، بهام ب خت خهرجت کرد با.

خهرجم نه ده کرد، له بیرم نیه دینار کم له بایم وه رگرت ب، ئاخر ده زان چی له ئمه خهرج ده کرد، ههر به وهی له عهسكه ری دووربین، به مگهل بزنی له ئمه خهرج کردووه، به قوگی پیاوی حوكمهتیدا

کردوووه..

من لهووهوه تـگهـيشتم، بایم بـچی به قسهـی گوـی کـسارانـی نهـدهـکرد،  
که دهـیگوت:

کوـم، بزـنهـگهـلی بابت رـژـکـ دـ بـ کـس ناـبـ، بـ بایـی خانووـکی  
خـشی لـنا فرـشی.

ئاخر سوـنـدی خواردبوو گیسکـ چیه ئهـگهـر بـ بهـکی خـی بـت، لهـ بایـی  
وهـرنهـگرت، هـنـدهـی بـ بهـکی حوکمهـت لـوهـرگرتبوو، چاوی هـهـنـدهـهات  
بـ خـی یـی لـوهـرگرت.

دایکم دهـ:

پیاوهـکه، قهـت ئیشـی باشت نهـکردوووه، بابت خاوهـن گوند و ئهـو ههـموو  
ماـتهـ بوو، ههـمووی چوو، کـس نازانـی چـن چوو، تـش نهـبوویه خاوهـن  
خانووـک لهـ خانووان بچـت، بهـ بارانـ ئاو دهـگاتهـ بن ئهـستـکـ.

بایم قسهـ بهـلایهـکیدا دهـبات، دهـ:

عهـیشـک، چـ نهـ بزـنـکیان بکوژینهـوه و بیکهـینهـ خـری بایم، تـ دهـزانـی  
جوان دابهـشی بکهـیت؟

کوشتیهـوه، ههـردوووه بزـنهـکهـی کوشتهـوه و کـانـی ماـی کهـویار بهـر من  
کهـوت، قاپ قاپ لهـ سهـر سینی گـشتم دهـگـا، لهـبیرمهـ لهـ سهـر دهـرگای  
ماـی کهـویار دوايوهـی چاوم گـا کـس چاوی لـنیهـ، پشکهـ گـشتـکم لهـ  
قاـپـک ههـگرت و خستمهـ ناو قاپهـکهـی ماـی کهـویارهـوه، ویستم بـ ماـی  
فازیل رـحانهـش وا بکـم، پهـشیمانبوومهـوه..لهـبیرمهـ دواتر  
گیسکهـکهـشمان کردهـ خـر.

چ ما، چ ما؟ لهـو زستانهـ چ ما بـ گـانـهـوه؟ ئا، تا عهـیشـک  
نهـچـتهـوه و دنیا دیسان بهـرهـواژ نهـبـتهـوه، سهـرهاتی تاـی لوقم  
ههـیه، دهـنگـ ههـیه، حوکمهـت ژهـهر دهـکاتهـ ههـندـ خواردنهـوه و رهـوانهـی  
ناو گوندهـ دوورهـکان و ئاقاری پـشمهـرگهـی دهـکات، ناو ئارد و شهـکر و  
شهـکرلهـمهـ و باداملی و لوقم و ئهـو شتانهـ، بهـام هـی ناو شار مهـترسی  
نیهـ، بـیهـ ئـمهـ ترسمان لهـو شتانهـ نهـبوو، ئـ، وهـبیرمدـ بایم بهـ  
کیسهـیهـک لوقمهـوه هاتهـوه، یهـکهـم لوقمی دا دهـست منداـهـکهـی عهـیشـک،  
دووهمیش بـ عهـیشـک، وهـی لوقمـکی خـش بوو، بهـام چ ناخـشیهـکی بهـ  
دواداهات، لهـپـ عهـیشـک دهـستی بهـ زگیهـوه گرت و گوتی:

کوـه دهـروـش، ئهـوه چیت دایهـ من؟

عهـیشـک کهـم بایمی بهـ بابـهـ بانگ دهـکرد، یان ناوی خـی یان بهـ  
دهـروـش گازیدهـکرد، ئیدی ژانهـ زگ لهـوهـ دهـرچوو، بهـ دیاریهـوه  
دانیشی، سواری ترومبـلی ماـهـکهـی کن هـسارـیان کردو دایکم و بایم  
لهـگهـی رـیشتن، کابانهـ ژیکهـهـ گـتی:

لوقمهـکهـ ژهـهری تـدا نهـبووبـ!

وهی! له‌وه‌یه، هه‌موو هه‌ستمان له‌خ‌مان راده‌گرت و ده‌ستمان له‌سهر ج‌ج‌ی زگمان داده‌نا، ئ‌ئ‌مه‌ش تووش نه‌بین، ئ‌ئ‌ها منیش ده‌ئ‌ئ‌ی ئ‌ئ‌ره‌م د‌ئ‌ش‌ئ‌، وه‌ی زمانم ده‌ئ‌ئ‌ی ده‌زوور‌ئ‌ته‌وه، ئ‌ئ‌من ه‌ئ‌ئ‌نجم د‌ئ‌ت‌ئ‌، ئ‌ئ‌یدی هه‌ستمان ده‌کرد ئ‌ئ‌مه‌ش ژه‌هراوی بووین، دره‌نگ ز‌ز‌ر دره‌نگ هاتنه‌وه، عه‌یش‌ئ‌ك ره‌نگی ببوو په‌لکه‌ پیاز، دیاربوو گه‌ده‌ی ژه‌هراوی ببوو، دکت‌ر پرسى بوو:

چیت خواردوووه؟

عه‌یش‌ئ‌ك: لوقم

دکت‌ر: له‌کو‌ئ‌ت ک‌ئ‌ی

عه‌یش‌ئ‌ك: با‌بم ل‌ئ‌ی ه‌ئ‌نام

دکت‌ر روو له‌با‌بم:

له‌کو‌ئ‌ت ک‌ئ‌ی؟

با‌بم: له‌سهر عاره‌بان‌ه‌یه‌ك، ناینا‌سمه‌وه.

با‌بم لوقمه‌كه‌ی له‌دووكانى مام ئ‌ئ‌نوه‌ری ناو قه‌سران ك‌ئ‌یبوو، به‌ئ‌ام ناوی نه‌دا‌بوو، نه‌وه‌ك تووشى به‌ئ‌ایه‌كى بكه‌ن، با‌بم چووب‌ئ‌وه لای دوكان‌داره‌كه‌ و سه‌رها‌ته‌كه‌ی ب‌ئ‌گ‌ئ‌ئ‌اب‌ئ‌وه، ئ‌ئ‌ویش ب‌ئ‌ئ‌ئ‌وه ج‌ئ‌یه‌ی گ‌ئ‌ئ‌اب‌ئ‌وه كه‌ ل‌ئ‌ی ه‌ئ‌نا‌بوو، ئ‌ئ‌یدی نازانم گه‌یشه‌ كو‌ئ‌، له‌وه‌و به‌دوا لوقم به‌سینی له‌گ‌ئ‌ئ‌ك كه‌وتبا، ل‌ئ‌ی نزیك نه‌ده‌كه‌وتینه‌وه، دواتر له‌ما‌ئ‌ی ئ‌ئ‌مه‌ ئ‌ئ‌وه زستانه‌ له‌ناو زستانان به‌زستانی لوقمه‌كه‌ ده‌ناسرایه‌وه، زستان‌ئ‌كى تووش بوو، زستان‌ئ‌كى تا‌ئ‌ بوو، له‌كنه‌ من تا‌ئ‌ بوو، ب‌ئ‌ با‌پیر و دا‌پیر ما‌بوومه‌وه، ته‌ماشای ده‌لاقه‌ی مه‌م و زینم ده‌کرد و ئ‌اخم هه‌ئ‌ده‌ك‌ئ‌شا و ده‌مگ‌ئ‌: با‌پیره، مه‌م و زینم هه‌موو ب‌ئ‌ نه‌خو‌ئ‌ندیه‌وه، ده‌مگوت: نه‌نه‌ ت‌ئ‌ ب‌ئ‌ به‌ج‌ئ‌ته‌ئ‌شتین، وه‌ره‌وه، شه‌وان خه‌ونم پ‌ئ‌یان‌ه‌وه ده‌دیت، ه‌ئ‌شتا ژووره‌كه‌یان داخراوه، من جار و بار له‌په‌نجه‌ره‌كه‌ نزیك ده‌بمه‌وه و ده‌گه‌ئ‌ئ‌مه‌وه، ناو‌ئ‌رم سهر به‌ژوور‌ئ‌دا بگرم، ئ‌ئ‌وه زستانه‌ كه‌م شه‌و هه‌بوو ب‌ئ‌م‌ئ‌وان بین، م‌ئ‌وانه‌كانیش ئ‌ئ‌وه ژنانه‌ بوون كه‌م‌ئ‌رده‌كانیان له‌چیا بوون، ئ‌ئ‌وه ژنه‌ جوانه‌ شه‌له‌كه‌، ئ‌ئ‌وه خاتوون ئ‌ئ‌وه ژنه‌ی به‌فیشه‌ك خ‌ئ‌ی دووگیان نیشاندده‌دا، له‌ما‌ئ‌ی ئ‌ئ‌مه‌ زگ‌ئ‌ك‌ئ‌ شه‌ش‌ه‌فت مانگی ب‌ئ‌خ‌ئ‌ی درووستده‌کرد و به‌ناو دنیا‌یه‌ك سه‌رباز و جاش ده‌گه‌یشه‌ ئ‌اقاری پ‌ئ‌شمه‌رگه‌، له‌و‌ئ‌ زگه‌كه‌ی داده‌ناو ب‌ئ‌مندا‌ئ‌ ده‌گه‌ئ‌ایه‌وه شار، ئ‌ئ‌وه ژنه‌كه‌ی كو‌ئ‌ی شه‌خته‌ كه‌ حریت‌ئ‌ی ده‌گاته‌سه‌ره‌ك‌ئ‌ئ‌ان‌ئ‌، ئ‌ئ‌وه‌ش دوو هه‌و‌ئ‌كه‌ی ما‌ئ‌ له‌نزیك ما‌ئ‌ی شه‌مه‌نده‌فه‌ر، هه‌ردووکیان پ‌ئ‌كه‌وه‌ د‌ئ‌ن، هه‌موو جار‌ئ‌كیش به‌مه‌نجه‌ئ‌ د‌ئ‌ئ‌مه‌ی پ‌ئ‌چراوه‌وه د‌ئ‌ن و له‌ما‌ئ‌ی ئ‌ئ‌مه‌ ده‌یخه‌نه‌ سهر ئ‌اگر، ئ‌ئ‌وه‌یان..

ژنان ده‌هاتن و ما‌ئ‌ی ئ‌ئ‌مه‌یان پر له‌باس و خوا‌س ده‌کرد، ت‌ئ‌یان‌دا‌بوو، سه‌ربرده‌ و هه‌قایه‌تى ده‌گ‌ئ‌رایه‌وه، به‌ئ‌ام هه‌چیان وه‌ك كا‌بانه‌ ژیکه‌له‌ به‌تام نه‌یان‌ده‌گ‌ئ‌ئ‌ایه‌وه، ئ‌ئ‌وه كه‌ ببوو بووكی هه‌قایه‌تب‌ئ‌ژ

هه قايه ته کانی وی وهك وی دهگه ایه وه، ده بـت بـم من دواي کـچی  
پیری سوارچاکان رقم له وه هـگرتبوو، وام زهنده کرد مهرگی پیری  
سوارچاکان دهستی وی تـدایه، ئاخـر نـ سا له وه گوره تر بوو، ده بوو  
نـ سا پـش وی بـمـت، که چی پیری سوارچاکان مرد و ئه وه هر  
قیتوقـز، بهـم رقم له هه قايه ته کانی نه ده بـوه، ئیره ییم به کابانه  
ژیکه هـ ده برد، هه قايه ته کانی وی زـر شیرین و جوان دهگه ایه وه،  
ئیره ییم پـیده برد، زـر هه وـمدا فـری گـهـه انـه وهی سهـرهات و  
هه قايه تان بم، فـرنه بووم، ده مگوته کابانه ژیکه هـ:

فـرمبکه، دهی چـن بـگـه مه وه؟

ده یگـه: نازانم فـرت بکهـم.

ده مگـه: ده زانی، بهـم نام ناتـه و فـرم بکهـیت.

سهـد سووندی ده خوارد که نازانـ فـرمبکات، باوهـم پـنه ده کرد، ئیدی  
فـرنه بووم، سـ چوار رسته یه کم له چیرـکـ دهگـت، هه موو ده یانگوت:  
بهـسه، بهـس، دوايي دوايي..

بهـم که مهم و زینم ده خوـنده وه زاریشیان ده کرده گوـ، کابانه  
ژیکه هـ ده یگـه: ئه منیش نازانم وهك تـ مهم و زین بخوـنمه وه.

ئیدی نه ئه وه مهم و زینی خوـنده وه نه من فـری گـهـه انـه وهی سهـربرده و  
هه قايه تان بووم، ئـستاشی له گـه بـ نازانم سهـربرده یهـك بـگـه مه وه.

له وه زستانه ی لوقـم، زستانی کـچ، ئه وه زستانه ی منیش هـزمده کرد،  
ناوـکی بدهـم، زوو زوو سهـردانی ده لاقه ی مهم و زینم ده کرد، مهم و

زینم ده کرده وه، چهـند دـرم لـی ده خوـنده وه، پتر ئه وه دـرانه ی دـی  
پیری سوارچاکان نیان ده کرده وه، له بیرمه مهم و زینم خسته بن ساقـکم

و به بن نمه نمه ی بارانـ، گه یستمه گـهـه ستانـ، گـهـی پیری سوارچاکان  
که و تـ ته پـه گـه، به لای قیبله، به دیار کـلی لای سهـریه وه، پشت له

قیبله روو له گـه له سهـر چیچکان دانیشتم، مهم و زینم له سهـر چـکم  
دانا، تا ته نه بـ، خـم به سهـریدا نووشـتانه وه، به دهنگی

مه لایانه، بهـم نام نزم، خوـندمه وه، وا دیاره باران لـناکاته وه،  
ههـستام، ژنـکی به ته مه نداچوو، چهـند گـهـه وـروه تر، دیاربوو له

سهـر گـهـنای فرمـسـک و بارام تـکه بـوون، گوتی:

هـزم لـیه له سهـر کوـه کم بخوـنی، بهـم باران قورئانه که تـ  
ته ده کات، ها کوـم، ئه وه پاره یه وهـرگـره، کهنگـ خـشی کرده وه، له

سهـر کوـه کم بخوـنه، زـر بخوـنه، بهـم بیناسه وه، ئه وه تا کـله که ی  
ده مانچه ی پـوه، ئـستاش نازانم چـن دهـستم کرده وه و پاره کم

لـیوهـرگـرت، من ههـرگیز ئهـوها نه بووم، جـژنان نه با، وا به سانای  
پارهـم له کهس وهـرنه دهـگـرت، ژنی چاو به گریان و باران، دهـه:

کوـه کم پـشمهـرگه بوو، سهـرباز و جاش کوشـتیان، خوايه حوکمهـت له  
ته یاره وهـرگـهـر، ببـته ههـزار پارچه و ههـر پارچه یه کی بکهـو تـه

گه ه که کی.

ته ماشای کله کهم کرد چ ده مانچه مه دیت، ره نکه باران له چاومی شارد بته وه، هشتا هر له دهوری گئی کله به ده مانچه ده سوو امه وه، هشت ن ده خاکه ناز و دووده و به ده ست په یدابوون، له نزیك گئی کوی ژنه که کهوتنه گئی هه که ندن، دوو س که سم لپیان ناسیه وه، دواي کهم پکه و تم، مردووه که جاشه، له شه ی پشمه رگه کوژراوه، ناوکی وه ناوی کوی ژنه کهی لپیه، ما ییشان له سقا نی سرپیه.

وه بیرمد ته وه، رژی دوايي، به جزو عه مه وه هاتمه وه سر گئی ده مانچه به کله وه، نه و چند نایه ته ی له قوتاخانه له بهرم کردبوو، سهرم به سهریان داده گرت و ده مگوتنه وه، له دواي هر نایه ت کیش ده مگوت:

خودایه، ل جاشه کهی نه نری.

ده ترسام نه ویش بهری بکه و، ئاخر له فازیل رجانم بیستبوو، له سر گئی قورئان بخوئی، گه کانی نزیکی شی گوئیان لده ب، به ام دواتر گوتی: به درم بوو، باوه تکرد؟!

هر جار ده هاتمه سر گئی پیری سوارچاکان، ده ست کم به سر کله ی پشمه رگه که دا ده هئا، ده مویست پله قه یه کیش له گئی جاشه که بدهم، به ام قسه یه کم بیرده کهوته وه و پم ده ک شایه وه:

له گئیستان ناب پ به خه یته سر هیچ گئی، با گئی فیرعه ونیش ب. به ام نه گهر کهس دیار نه با، له دووره وه په لامیزه کم ل ده هاویشته، په لامیزه در ژب وه و نه پسایه وه تا نه و رژی له زاری مـردی ده لینگس ره وه بیستم:

نه پشمه رگه ما، نه جاش هر کهسه ل ما ی خئی.

نازانم ب نه و قسه یه له کنه من له (گه نم گو ه ج به ره) ده چوو، نه وهش کهوته دواي گریان ی به کوی همه شت.

ما وی تی ...